

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9CoPr/10/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312213347
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1312213347.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Huszára a členov senátu JUDr. Magdalény Florekovej a JUDr. Zuzany Posluchovej, v právnej veci žalobcu: D.. A. A., nar. XX.X.XXXX, bytom Q. XX, B. B., zastúpený: Mgr. Miroslav Šandrik, advokát, Strážovská 625/1, Vrbové, proti žalovanému: Slovenská republika zastúpená Ministerstvom obrany SR, so sídlom Kutuzova 8, Bratislava, o náhradu škody, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 19Cpr/6/2012-399 zo dňa 17. apríla 2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej potvrdzuje.

Žalovaný nemá voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že : I. Súd žalobu o zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 71.397,53 € zamietá. II. Súd vo zvyšku konanie zastavuje. III. Súd nepriznáva žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

1.1. Svoje rozhodnutie v časti zastavenia konania odôvodnil ustanoveniami § 145 ods. 2 C.s.p. vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby.

1.2. Rozhodnutie v časti zamietnutia žaloby o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 71.397,53 €, ktoré si žalobca uplatnil pre vzniknuté psychické útrapy, vážne následky po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 1 písm. a), § 2 písm. a), b), § 4 ods. 1 písm. d), § 6 ods. 1, § 9 ods. 1, § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Uviedol, že na preukázanie rozhodujúcich skutočností sa žalobca dovoľával vykonania dokazovania listinami a to rozhodnutie ministra obrany SR pod č. V.-XXX-X/XXXX zo dňa 4.9.2006, personálny rozkaz ministra obrany SR evidovaný pod č. V-38 zo dňa 31.7.2006, rozsudok NS SR zo dňa 27.1.2010, sp. zn. 2 Sžo 81/2009, personálny rozkaz riaditeľa VOS č. V-59 zo dňa 31.7.2006, rozhodnutie NS SR zo dňa 12.1.2010, sp. zn. 8Sžo/1/2009, list ministra obrany SR zo dňa 10.6.2010 a 2.12.2010, personálny rozkaz náčelníka Generálneho štábu ozbrojených síl SR č. 1396, rozhodnutie náčelníka GŠ OS SR z 10.11.2006, personálny rozkaz č. 1724 zo dňa 30.6.2006, personálny rozkaz č. XXXX zo dňa 20.12.2006, rozhodnutie ministra obrany SR č. 22-85/2007, rozhodnutie náčelníka GŠ OS SR č. 985, rozhodnutia NS SR, rozsudok KS v BA zo dňa 10.11.2011, rozhodnutie ministra obrany SR zo dňa 29.6.2011, rozhodnutie riaditeľa VOS zo dňa 30.6.2011, žiadosť o predbežné prerokovanie nároku, rozsudok KS v BA zo dňa 31.5.2013, rozsudok KS v BA zo dňa 27.6.2013, rozsudok NS SR sp. zn. 5Sžo/50/2013, rozhodnutie náčelníka GŠ OS SR z 28.1.2015, rozhodnutie náčelníka GS OS SR z 25.2.2015, personálny rozkaz riaditeľa VOS č. 119 zo dňa 12.3.2015. Na zistenie skutkového stavu vykonal súd dokazovanie listinami, výsluchmi strán sporu a vykonaním dokazovaním a to z

rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.1.2010 zistil, že personálny rozkaz ministra obrany SR č. V-38 zo dňa 31.7.2006 v spojení s rozhodnutím ministerstva obrany SR č. V.-XXX-X/XXXX zo dňa 4.9.2006 bol zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Rovnako boli rozsudkom NS SR zo dňa 12.1.2010, sp. zn. 8Sžo/1/2009 zrušené rozhodnutia MO SR č. V.-XXX-X/XXXX zo dňa 4.9.2006 v spojení s personálnym rozkazom riaditeľa VOS č. V.-XX z 31.7.2006 a vec bola vrátená ministerstvu obrany na ďalšie konanie. Personálnym rozkazom náčelníka Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky č. 985 z 9.7.2007 bol žalobca prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka a jeho služobný pomer skončil dňom 9.7.2007. Rozhodnutím náčelníka GŠ OS SR zo dňa 28.1.2015 bola povolená obnova konania a ďalším rozhodnutím náčelníka GŠ OS SR zo dňa 25.2.2015 bol zrušený personálny rozkaz č. XXX zo dňa 9.7.2007, ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru. Následne bol personálnym rozkazom riaditeľa vojenského spravodajstva č. XXX zo dňa 12.3.2015 zaradený do zálohy pre prechodne nezaradených profesionálnych vojakov a personálnym rozkazom č. XXX zo dňa 31.3.2015 mu bol priznaný a doplatený služobný plat za čas neplatného skončenia jeho služobného pomeru, t.j. od 9.7.2007 do 12.3.2015 vo výške 141.539,88 €.

1.3. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že zákon č. 514/2003 Z.z. ustanovuje, že zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci je absolútnou objektívnou zodpovednosťou, čiže tejto zodpovednosti za nemožno zbaviť. Zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nastáva bez ohľadu na zavinenie. V konaní o náhradu škody spôsobenej orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci je súd sám povinný na základe opisu rozhodujúcich skutočností posúdiť, či si žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu štátu. Predpokladmi vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sú: nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávny úradný postup; existencia škody; príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom a škodou. Nesprávne rozhodnutie orgánu verejnej moci musí byť priamou príčinou škody. Existenciu nezákonného rozhodnutia orgánu verejnej moci, resp. nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, ako aj existenciu škody a príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom a škodou (eventuálne nemajetkovou ujmu) musí preukázať žalobca. Podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sú stanovené kumulatívne a v prípade nespĺnenia čo i len jednej z nich nie je daná táto zodpovednosť. Súd pri právnom posúdení nároku na náhradu škody postupoval v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.. Žalobca a žalovaný nemajú rovnocenné postavenie, práve naopak ide o prípad kedy štátny orgán rozhoduje autoritatívne o právach a povinnostiach žalobcu. V prípade správnosti tvrdení žalovaného by v žiadnom prípade nemohla byť daná právomoc správnych súdov, ale vec by sa riešila v pracovnoprávnom spore na príslušnom okresnom súde. Žalobca si žalobným návrhom neuplatňuje náhradu mzdy ako je tomu pri pracovnoprávných sporoch vyplývajúcich z neplatného skončenia pracovného pomeru, ale uplatňuje si škodu a nemajetkovú ujmu, ktorú spôsobil žalovaný nezákonnými rozhodnutiami a nesprávnym úradným postupom.

1.4. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s námietkou žalovaného v otázke premlčania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, nakoľko v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom čo v predmetnej veci nastalo rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.1.2010 a 12.1.2010. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je právom majetkovej povahy a premlčuje sa v trojročnej premlčacej dobe, ktorá žalobcovi plynie odo dňa doručenia vyššie uvedených rozhodnutí NS SR. Žalobca podal žalobu dňa 26.9.2012 v trojročnej premlčacej lehote.

1.5. Súd prvej inštancie poukázal na ustanovenie § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. podľa ktorého sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk. Rozhodnutím náčelníka Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky č. 107 zo dňa 31.3.2015 (keďže v spise absentuje príslušné rozhodnutie, súd vychádzal zo zhodného tvrdenia oboch strán sporu) bol žalovanému priznaný a doplatený plat za čas neplatného skončenia služobného pomeru, t.j. od 9.7.2007 do 12.3.2015. Rozhodnutím náčelníka Generálneho štábu OS SR č. k. KaGŠ-147/3-94/2014 zo dňa 28.1.2015 o povolení obnovy konania vo veci prepustenia žalobcu zo služobného pomeru profesionálneho vojaka, rozhodnutím č.k. KaGŠ-147/3-98/2015-PravO, ktorým bol zrušený personálny rozkaz č. 985 zo dňa 9.7.2007 o prepustení zo služobného pomeru, personálnym rozkazom riaditeľa vojenského spravodajstva č. 119

zo dňa 12.3.2015 a rozhodnutím č. 107 zo dňa 31.3.2015 došlo ku konštatovaniu porušenia práva zo strany žalovaného a uhradeniu skutočnej škody žalobcovi. Nemajetková ujma je taká ujma, ktorá sa premieňa do psychickej sféry fyzickej osoby a do jej postavenia v spoločnosti. Takáto ujma sa teda bezprostredne nepremieňa do fyzickej integrity ani do majetkovej sféry fyzickej osoby. Všeobecné súdy otázku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch posudzujú cez existenciu závažnej ujmy spočívajúcej v okolnostiach za ktorých došlo k porušeniu práva, jeho intenzite, dopadu a dôsledkom, ktoré musia byť z objektívneho hľadiska značné. Nestačí len tvrdenie, že nemajetková ujma vznikla; nemajetková ujma a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom musia byť preukázané. Žalobca sa obmedzil len na konštatovanie zdravotných, psychických a osobných problémov. Keďže žalobca nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy, súd žalobu o zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 71.397,53 € zamietol.

1.6. O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., prihladnuc zamietnutiu žaloby a k tomu, že žalovanému v konaní žiadne trovy nevznikli.

2. Proti tomuto rozsudku a to proti výroku I. ktorým súd zamietol žalobu o zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 71.397,53 € podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý žiadala aby odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti a vec vrátil súdu na nové konanie a nové rozhodnutie. V súvislosti s napadnutím výroku I. navrhol, aby odvolací súd zrušil i výrok III. napadnutého rozsudku, nakoľko tento výrok sa týka trov konania a je spojený s výrokom I vo veci samej. Uviedol, že žalobou sa domáhal zaplatenia škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím žalovaného. V priebehu konania došlo k právoplatnému skončeniu ďalších konaní, o čom žalobca informoval súd a z uvedených dôvodov čiastočne menil aj svoj pôvodný žalobný návrh a po domožení sa od žalovaného majetkovej ujmy, ktorú mu žalobca vyplatil, si žalobca uplatňoval už iba nemajetkovú ujmu. V konaní bolo preukázané, že k nezákonnému rozhodovaniu zo strany žalovaného preukázateľne došlo a uvedeným postupom žalovaného došlo k porušeniu práv a právom chránených záujmov žalobcu nezákonným spôsobom.

2.1. Poukázal nato, že súd jeho žalobu v časti náhrady nemajetkovej ujmy zamietol z dôvodu, že nepreukázal v uvedenom spore vznik akejkoľvek nemajetkovej ujmy s tým, že sa obmedzil len na konštatovanie zdravotných, psychických a osobných problémov. Súd prvej inštancie však pri svojom rozhodovaní vôbec neprihliadol a ani nevykonal dokazovanie výsluchom navrhovaných fyzických osôb, ktoré by sa k daným skutočnostiam mali a mohli významne vyjadriť a pri svojom rozhodovaní vychádzal iba z písomných a ústnych vyjadrení právneho zástupcu žalovaného, z predložených listinných podkladov a vyjadrení žalobcu k danej veci. Súd prvej inštancie nepristúpil k realizácii a vykonaniu uvedených navrhovaných dôkazov, nevyjadril sa k tomu, ako tieto dôkazy vyhodnotil, tieto pri svojom rozhodovaní úplne opomenul a vo svojom vydanom rozhodnutí ani nijako neodôvodnil prečo ich nepripustil, nevykonal a ani sa nimi nezaoberal. Súd správne skonštatoval, že nemajetková ujma a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci musia byť preukázané a toto bremeno nesie žalobca, avšak ním predložené dôkazy nevyhodnotil a ním navrhnuté dokazovanie výsluchom svedkov nevykonal, hoci žalobca na takomto vykonaní dôkazov trval, pričom takéto dokazovanie by malo za následok, že žalobca by dôkazné bremeno o nemajetkovej ujme a príčinnej súvislosti s nezákonnými rozhodnutiami žalovaného uniesol. Pokiaľ ide o výšku nemajetkovej ujmy, táto je na právnom posúdení súdu. Záujmom žalobcu nie je neprimerané obohacovanie sa, ale to aby dosiahol spravodlivé zadosťučinenie, nakoľko nezákonné rozhodnutia žalovaného vyvolali množstvo sporov, ktoré ho celé roky zaťažovali, kým sa preukázali nezákonné postupy žalovaného a dosiahla sa zákonná náprava, avšak zo strany žalovaného nikdy nedošlo k takému kroku, ktorý by bol pre žalobcu zadosťučinením a vyriešením jeho „boja s veternými mlynmi“. Súd by mal pri určovaní konkrétnej výšky náhrady za spôsobenú ujmu zohľadňovať nielen primeranosť k iným finančným kompenzáciám, ale naďalej prihliadať napríklad na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žil a pracoval, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení a pod. Všetky tieto súvislosti mohol súd zistiť z výsluchov svedkov, ktorých výsluch žalobca navrhol.

2.2. Záverom uviedol, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a v neposlednom rade súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je tak nepreskúmateľné, a preto i nezákonné a žalobca nesúhlasí s postupom súdu prvej inštancie, ktorým mu boli odňaté práva na spravodlivý proces.

3. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý trval na tom, že Ministerstvo obrany SR v predmetnej veci nevystupovalo a nekonalo ako orgán verejnej moci, ale ako zamestnávateľ, pretože išlo o typický pracovný vzťah medzi zamestnancom a zamestnávateľom, na ktorý sa vzťahoval zákon č. 346/2005 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom a účinnom v rozhodnom období (ďalej len „zákon č. 346/2005 Z. z.“), a v danom prípade teda nemohlo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., pretože Ministerstvo obrany SR nekonalo ako orgán verejnej moci, a ani k vydaniu vyššie uvedených rozhodnutí nedošlo v rámci výkonu verejnej moci. Žalovaný nepostupoval v oblasti verejnej správy, ktorej rámec je stanovený v § 12 ods. 1 zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov, ale v oblasti vymedzenej v § 5 ods. 2 zákona č. 346/2005 Z. z., teda v oblasti štátnej služby profesionálnych vojakov. Podľa definície štátnej služby vymedzenej v § 1 ods. 1 zákona č. 346/2005 Z. z. je evidentné, že ide o osobitnú formu pracovnoprávneho vzťahu, čo podporuje aj subsidiárne použitie Zákonníka práce na právne vzťahy profesionálnych vojakov, ako to upravuje § 1 ods. 2 tohto zákona. Tieto svoje tvrdenia podporil aj príslušnou judikatúrou, pričom poukázal predovšetkým na rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7 Cpr/2/2012, rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 12 Cpr/8/2013, z, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I ÚS/248/2016 z 20. apríla 2016, v ktorom sa Ústavný súd Slovenskej republiky v odôvodnení tohto rozhodnutia opiera o rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21 Cdo/1010/2000 z 8. februára 2001 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Co/182/2011 z 28. marca 2012. Ďalej poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/128/2010, ktorým Krajský súd v Prešove potvrdil rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 29C/58/2010-78 zo 17. septembra 2010, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/80/2017, ktorým tento súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 19C/124/2014-98 z 22. apríla 2016, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 133/2011-14 z 13. apríla 2011, v ktorom tento súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 25 C 2/2008 z 26. novembra 2009 a rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24 Co 112/2010 z 22. septembra 2010. Napriek tomu, že žalovaný svoje tvrdenie spočívajúce na argumentácii, že na prejednávajúcu vec sa nemôže vzťahovať zákon č. 514/2003 Z. z., podporil príslušnou judikatúrou, v rozsudku zo 17. apríla 2018 dôvod odchýlenia sa od ustálenej rozhodovacej praxe súdov Slovenskej republiky absentuje, a to napriek povinnosti ustanovenej v § 220 ods. 3 C.s.p., v zmysle ktorej, ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

3.1. V nadväznosti na vyššie uvedené tvrdenie žalovaný vzniesol námietku premlčania voči žalobcom uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Samotné premlčanie (a teda okamih, od ktorého začala premlčacia doba plynúť, ako aj dĺžka premlčacej lehoty) podľa názoru žalovaného nebolo možné posudzovať podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z., ale podľa Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti (§ 13) a tomu prislúchajúcimi ustanoveniami o premlčaní (§ 101).

3.2. K žalobcom namietanému nedostatočnému odôvodneniu rozsudku zo 17. apríla 2018, ktorý má podľa jeho názoru predstavovať nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie ako odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p., žalovaný poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/113/2017 z 23. augusta 2017, v intencii ktorého „pojmem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu.

3.3. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, čl. II ods. 1,2 C.s.p. názor vyslovený v uznesení Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 357/2016 zo 7. júna 2016, podľa ktorého „ (...) judikatúra ustalauje, že rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka...“ , mal za to, že odvolaním napadnutý rozsudok vykazuje všetky znaky zákonnosti a je s prihliadnutím na všetky žalovaným vyššie uvádzané skutočnosti nanajvyš spravodlivý. Žalovaný mal taktiež za to, že odvolaním napadnutý predmetný rozsudok je potrebné v tomto prípade udržať odvolacím súdom v rovine spravodlivosti, lebo len tak bude zabezpečená účinná ochrana záujmu spoločnosti a zároveň len tak bude naplnený princíp právnej istoty, čiže legitímne očakávanie žalovaného, že predmetný spor bude, i s poukazom na premisu vyslovenú Ústavným súdom SR v uznesení sp. zn. III. ÚS 357/2016 zo 7. júna 2016, rozhodnutý spravodlivo. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností žalovaný navrhol e, aby odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. napadnutý rozsudok ako vo výroku vecne správny potvrdil.

4. Žalobca nevyužil svoje právo a repliku k vyjadreniu žalovaného nepodal.

5. Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok platného a účinného od 1.7.2016 / ďalej len „C.s.p.“/ ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

6. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací s poukazom na vyššie uvedené ustanovenie preskúmal a prejednal vec v napadnutom rozsahu t.j. v zamietajúcej časti podľa § 380 ods. 1 C.s.p. na odvolacom pojednávaní v zmysle § 385 ods. 1 C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti je potrebný ako vo výroku vecne správny potvrdiť aj keď z iných dôvodov.

7. Po oboznámení sa s obsahom spisu odvolací súd má zato, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci podľa ktorého bolo žalobcovi personálnym rozkazom ministra obrany SR č. V-38 z 31.7.2006 podľa § 60 ods. 1 písm. a) zákona č. 346/2005 Z.z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky ukončené dočasné vyčlenenie ne plnenie úloh organizačných zložiek Vojenského spravodajstva a podľa § 57 ods. 1 z. č. 346/2005 Z.z. bol dňom 1.8.2006 premiestnený do podriadenosti náčelníka Generálneho štábu OS SR. Proti personálnemu rozkazu bol podaný rozklad, ktorý minister obrany rozhodnutím zo dňa 4.9.2006 zamietol a personálny rozkaz č. V-38 z 31.7.2006 potvrdil. NS SR napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Nakoľko v tomto období žalobca už nebol vojakom, vo veci sa nemohlo konať, preto žalobca podal žalobu proti nečinnosti orgánu verejnej správy. NS SR prikázal správnomu orgánu konať. Minister obrany SR vydal vo veci konečné rozhodnutie dňa 29.6.2011, ktorým zastavil konanie vo veci dočasného vyčlenenia a premiestnenia žalobcu. Personálnym rozkazom riaditeľa VOS č. V-59 z 31.7.2006 bol žalobca podľa § 58 ods. 1 písm. a) z. č. 346/2005 Z.z. odvolaný z doterajšej funkcie. Minister obrany SR zmenil personálny rozkaz rozhodnutím zo dňa 4.9.2006 a odvolal žalobcu z doterajšej funkcie. Uvedené rozhodnutie napadol a Najvyšší súd SR rozhodol rozsudkom sp. zn. 8Sžo/1/2009 z 12.1.2010 tak, že personálny rozkaz riaditeľa VOS č. V.-XX zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. V tomto období už žalobca nebol profesionálnym vojakom, preto minister obrany a ani riaditeľ VOS vo veci nemohli ďalej konať, preto podal žalobu proti nečinnosti orgánu verejnej správy. Najvyšší súd SR na základe podanej žaloby proti nečinnosti orgánu verejnej správy rozhodol uznesením z 26.5.2011, č.k. 8Sžnč/2/2011-56, že uložil žalovanému povinnosť konať a vydať rozhodnutie v správnom konaní. Riaditeľ VOS rozhodnutím č. VS120-136-2/2011 z 30.6.2011 zastavil konanie vo veci odvolania žalobcu z funkcie, ku ktorému došlo personálnym rozkazom riaditeľa VOS č. V.-XX z 31.7.2006. Personálnym rozkazom náčelníka Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky č. 1395 z 3. 8.2006 bol žalobca podľa § 62 ods. 1 písm. d) zákona č. 346/2005 Z.z. od 1.8.2006 zaradený do zálohy pre prechodne nezaradených profesionálnych vojakov. Personálnym rozkazom náčelníka GŠ OS SR č. 1724 z 30.10.2006 bol žalobca podľa § 53 písm. d) z. č. 346/2005 Z.z. od 1.11.2006 ustanovený do funkcie starší vojenský poradca Odboru prípravy na zastúpenie vo veliteľstvách NATO Personálneho úradu Štábu personálneho manažmentu Generálneho štábu ozbrojených síl SR (VÚ 6363, miesto výkonu štátnej služby Bratislava). Personálnym rozkazom náčelníka GŠ OS SR č. XXXX z 20.12.2006 bol podľa § 70 ods. 1 písm. g) z. č. 346/2005 Z.z. bol žalobca prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka, jeho služobný pomer skončil dňom doručenia rozhodnutia, a to 20.12.2006. Žalobca podal proti personálnemu rozkazu odvolanie o ktorom rozhodol minister obrany SR rozhodnutím č. OÚ 22-85/2007 z 13.6.2007 tak, že personálny rozkaz náčelníka GŠ OS SR č. XXXX zrušil a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie. Ďalším personálnym rozkazom náčelníka GŠ OS SR č. 985 z 9.7.2007, ktorý nadobudol dňa 25.7.2007 právoplatnosť bol žalobca podľa § 70 ods. 1 písm. g) v spojení s § 13 ods. 1 písm. m) z. č. 346/2005 Z.z. a § 10 ods. 1 písm. h) a § 18 ods. 3 z. č. 215/2004 Z.z. o ochrane utajovaných skutočností bol žalobca prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka, ktorého služobný pomer skončil dňom 9.7.2007. Rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.1.2010 bol personálny rozkaz ministra obrany SR č. V.-XX zo dňa 31.7.2006 v spojení s rozhodnutím ministerstva obrany SR č. VS100-955-5/2006 zo dňa 4.9.2006 zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Rovnako boli rozsudkom NS SR zo dňa 12.1.2010, sp. zn. 8Sžo/1/2009 zrušené rozhodnutia MO SR č. VO100-955-6/2006 zo dňa 4.9.2006 v spojení s personálnym rozkazom riaditeľa VOS č. V-59 z 31.7.2006 a vec bola vrátená ministerstvu obrany na ďalšie konanie. Rozhodnutím náčelníka GŠ OS SR zo dňa 28.1.2015 bola povolená obnova konania a ďalším rozhodnutím náčelníka GŠ OS SR zo dňa 25.2.2015 bol zrušený personálny rozkaz č. XXX zo dňa 9.7.2007, ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru. Následne bol personálnym rozkazom riaditeľa vojenského spravodajstva č. 119 zo dňa 12.3.2015 zaradený do zálohy pre prechodne nezaradených profesionálnych vojakov a personálnym rozkazom č. 107 zo dňa 31.3.2015 mu bol priznaný a doplatený služobný plat za čas neplatného skončenia jeho služobného pomeru, t.j. od 9.7.2007 do 12.3.2015 vo výške 141.539,88 €.

8. V preskúmvanej veci sa žalobca po čiastočnom späťvzatí žaloby domáhal náhrady škody a to náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 71.397,53€ podľa zákona č. 514/2003 Z.z. vzhľadom na psychické a osobné útrapy, ktoré boli následkom na nezákonných rozhodnutí a nesprávneho úradného postupu Ministerstva obrany SR, resp. ministra obrany SR.

9. Odvolací súd poučil v zmysle § 382 C.s.p. strany sporu, že bude skúmať pasívnu legitimitáciu žalovaného v konaní s poukazom na ustanovenia § 1 ods. 1 písm. a/, § 2 písm. a), b), § 3 ods. 1 písm. a), § 4 ods. 1 písm. c), § 9 ods. 1 zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a ustanovenia § 1 ods. 1,2,3 zákona č. 346/2005 Z.z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Vzhľadom na uvedené predseda senátu vyzval strany sporu aby sa prípadnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

9.1. Žalobca mal zato, že žalovaný je pasívne legitimovaným subjektom o náhradu nemajetkovej ujmy, nakoľko Ministerstvo obrany SR ako orgán verejnej moci vydal vydal individuálne správne akty, ktorým bol žalobca viazaný až do času kedy NS SR nerozhodol inak. Zastával názor, že nejde o klasický pracovnoprávny vzťah upravený Zákonníkom práce, ale priamo iným zákonom a to zákonom č. 346/2005 Z.z. a pokiaľ ide o vzťah medzi zamestnávateľom a zamestnancom je upravený touto zákonnou normou a pokiaľ ide o rozhodovanie o vzniku a zániku tohto vzťahu platia predpisy správneho konania na základe ktorých sú vydávané individuálne správne akty, ktorými je dotknutá strana viazaná. Ministerstvo obrany vykonávalo pôsobnosť aj vo veci rozhodovania o služobnom pomere ako orgáne verejnej moci a preto je s poukazom na ustanovenia zákona č.514/2003 Z.z. možné jeho žalobe vyhovieť. Žalovaný zotrval na svojich argumentoch, že Ministerstvo obrany SR v predmetnej veci nevystupovalo a nekonalo ako orgán verejnej moci, ale ako zamestnávateľ, pretože išlo o typický pracovný vzťah medzi zamestnancom a zamestnávateľom, na ktorý sa vzťahoval zákon č. 346/2005 Z.z. . V danom prípade teda nemohlo dôjsť k nezákonnému rozhodnutiu, resp. nesprávnemu úradnému postupu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., pretože Ministerstvo obrany SR nekonalo ako orgán verejnej moci a preto nie je možné žalobe, ktorou sa žalobca domáha náhrady nemajetkovej ujmy od SR v zastúpení Ministerstvom obrany SR podľa zákona č. 514/2003 Z.z. vyhovieť.

10. Podľa § 1 ods. 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len cit. zák.), tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

10.1. Podľa § 2 písm. a) a b) cit. zák. na účely tohto zákona výkon verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, orgán verejnej moci je štátny orgán.

10.2. Podľa § 3 ods. 1 písm. a) cit. zákona štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.

10.3. Podľa § 4 ods. 1 písm. c) cit. zák., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu ministerstvo alebo iný ústredný orgán štátnej správy, ak škoda vznikla pri výkone verejnej moci v oblasti štátnej správy, ktorá patrí do pôsobnosti tohto ministerstva alebo tohto ústredného orgánu štátnej správy a aj keď ide o škodu, ktorá vznikla pri výkone štátnej správy, ktorá bola prenesená na územnú samosprávu podľa osobitného predpisu.

10.4. Podľa § 9 ods. 1 cit. zák., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

10.5. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 346/2005 Z.z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov , predmetom tohto zákona je úprava právnych vzťahov pri vykonávaní štátnej služby profesionálnych vojakov.

10.6. Podľa § 1 ods. 2 citovaného ustanovenia na právne vzťahy profesionálneho vojaka pri vykonávaní štátnej služby sa vzťahuje Zákonník práce len vtedy, ak to ustanovuje tento zákon.

10.7. Podľa § 1 ods. 3 citovaného ustanovenia právne vzťahy profesionálneho vojaka pri vykonávaní štátnej služby sú vzťahy profesionálneho vojaka k Slovenskej republike (ods. 3).

10.8. Podľa ustanovenia § 4 ods. 1 veta prvá citovaného zákona Ministerstvo obrany SR na účely tohto zákona je hlavným služobným úradom pre štátnu službu profesionálnych vojakov.

11. Podľa citovaných zákonných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. o prípad objektívnej zodpovednosti štátu za škodu ide za súčasného splnenia troch podmienok a to: - existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch; - nezákonné rozhodnutie resp. nesprávny úradný postup orgánu verejnej

moci ; - príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím , resp. nesprávnym úradným postupom.

11.1. Z koncepcie zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci okrem iného vyplýva, že subjektom zodpovednosti môže byť okrem iných aj štát, a to v tom prípade, ak škoda bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci. Jedná sa o tzv. absolútnu objektívnu zodpovednosť, t.j. zodpovednosť bez ohľadu na zavinenie a bez možnosti liberácie. Aby súd mohol vyvodiť záver o tom, že v danom prípade existuje zodpovednosť štátu za škodu, musí byť okrem existencie predpokladov na vznik škody (nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nimi) splnená podmienka, že sa jedná o škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci. Rozhodovacia prax súdov chápe verejnú moc ako moc, ktorá autoritatívne rozhoduje o právach a povinnostiach subjektov, či už priamo alebo sprostredkované. Subjekt, o ktorého právach a povinnostiach rozhoduje orgán verejnej moci, nie je v rovnoprávnom postavení s týmto orgánom a obsah rozhodnutia tohto orgánu nezávisí od vôle subjektu voči ktorému rozhodnutie smeruje. Verejnú moc vykonáva štát predovšetkým prostredníctvom orgánov zákonodarnej, výkonnej a súdnej moci.

12. V tomto smere odvolací súd dospel k záveru, že treba prisvedčiť právnenému názoru žalovaného v tom smere, že o výkon verejnej moci nepôjde v prípadoch, keď štát vystupuje ako zamestnávateľ, vtedy teda prichádza do úvahy len všeobecná zodpovednosť spôsobená porušením právnej povinnosti. V tomto smere súd má za to, že táto skutočnosť vyplýva z ustanovenia § 1 zákona č. 346/2005 Z.z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého predmetom zákona je úprava právnych vzťahov pri vykonávaní štátnej služby profesionálnych vojakov (ods. 1), na právne vzťahy profesionálneho vojaka pri vykonávaní štátnej služby sa Zákonník práce vzťahuje len vtedy, ak to ustanovuje tento zákon (ods. 2), právne vzťahy profesionálneho vojaka pri vykonávaní štátnej služby sa vzťahy profesionálneho vojaka k Slovenskej republike (ods. 3). Podľa ustanovenia § 4 ods. 1 veta prvá citovaného zákona Ministerstvo obrany SR na účely tohto zákona je hlavným služobným úradom pre štátnu službu profesionálnych vojakov. V tomto smere teda právny vzťah medzi stranami sporu má charakter štátnozamestnaneckého pomeru a preto za škodu spôsobenú v týchto vzťahoch zodpovedá služobný úrad podľa všeobecných predpisov a v prípadoch, kde orgán verejnej moci vystupuje ako zamestnávateľ, je daná jeho pracovnoprávna zodpovednosť podľa Zákonníka práce. Zákon o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl v ustanovení okrem iného odkazuje na primerané použitie ustanovení Zákonníka práce v oblasti všeobecnej zodpovednosti zamestnávateľa za škodu (§ 190 až 194 Zákonníka práce).

13. Predmetom úpravy vykonanej zákonom č. 514/2003 Z.z. nie je teda zodpovednosť za škodu vzniknutú z pracovnoprávných, resp. služobno-právnych vzťahov, ale zodpovednosť za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo nesprávnym úradným postupom (§ 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z.). Pretože ide o úpravu zodpovednostných vzťahov, ktorých základom je chybné rozhodnutie alebo postup pri výkone suverénnej verejnej (štátnej) moci, pre uplatňovanie ktorých je charakteristický vzťah nadriadenosti a podriadenosti zúčastnených subjektov týchto právnych vzťahov, je vylúčené postupovať podľa zák. č. 514/2003 Z.z. pri posudzovaní zodpovednosti vyplývajúcej z individuálnych pracovnoprávných (služobno-právnych) vzťahov charakterizovaných vzájomnou rovnosťou ich účastníkov. O výkon verejnej moci nejde v prípade, kde štát vystupuje v pozícii zamestnávateľa a kde teda ide o pracovnoprávnu, resp. služobno-právnu zodpovednosť. Príslušné orgány ministerstva obrany nevykonávali voči žalobcovi verejnú moc a preto nezaložili nárok žalobcu na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a preto žalovaný Slovenská republika zastúpená Ministerstvom obrany SR nie je v konaní pasívne vecne legitimovaný.

13.1. V súdenom spore je nepochybné, že Ministerstvo obrany Slovenskej republiky (minister obrany Slovenskej republiky) nevystupovalo v pozícii vykonávateľa zvrchovanej štátnej moci v oblasti štátnej správy, ktorá patrí do jeho pôsobnosti podľa zákona č. 575/2001 Z.z., ale konalo v pozícii služobného úradu („zamestnávateľa“) podľa § 4 zákona č. 346/2005 Z.z. a žalobca vystupoval ako profesionálny vojak („zamestnanec štátu“) v zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 346/2005 Z.z., ktorý štátnu službu vykonáva v služobnom pomere, ktorý sa zakladá k štátu. Z vyššie uvedených záverov odvolacieho súdu je tak zrejmé, že v konaní nebol preukázaný základný predpoklad vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím štátu resp. nesprávnym úradným postupom, nakoľko rozhodovanie vo veciach služobného pomeru profesionálneho vojaka nie je výkonom verejnej moci orgánom verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z.z., čo v plnej miere vylučuje možnosť jeho aplikácie (§ 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z.).

14. Ak s poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti súd prvej inštancie žalobu žalobcu o náhradu škody - nemajetkovej ujmy zamietol rozhodol vo výroku vecne správne a odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti potvrdil v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. aj keď z iných dôvodov a to z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného a to Slovenskej republiky zastúpenej Ministerstvom obrany SR, ku ktorým sa strany sporu s poukazom na ustanovenie § 382 C.s.p. mali možnosť vyjadriť.

15. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. Nakoľko odvolací súd odvolaniu žalobcu nevyhovel a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, mal žalovaný v odvolacom konaní plný úspech a vznikol mu voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, bola v konaní pasívna a podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne trovy nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris). Ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov konania nepriznáva. (Pozri Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7 Cdo 14/2018). Vzhľadom na uvedené, keďže z obsahu vyplýva, že žalovanému aj vzhľadom na jeho postavenie v konaní trovy nevznikli, rozhodol odvolací súd tak, že žalovaný nemá voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. nebude potrebné súdom prvej inštancie rozhodnúť samostatným uznesením.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).